

Sufletul, oglinda sentimentelor

Dumnezeu a creat cerul și pământul, a creat o lume menită să fie fără cusur. Apoi a creat pe om, cea mai reușită dintre toate creațiile, pentru a governa întreaga frumusețe ce îi este oferită. Însa ființa umană este duală, deoarece în sufletul acesteia se întâlnesc Binele și Răul, Lumina și Întunericul, Dragostea și Ura, toate aflându-se într-o permanentă luptă pentru stăpânirea deplină a sufletului. Asemenea sentimente antitetice, prezente mereu în ființa umană sunt și Înțelepciunea și Prostia.

Fiind om, este normal să am parte de toate aceste stări, din care sunt nevoită întotdeauna să aleg, căci suntem cu toții responsabili pentru căile pe care dorim să le urmăm. Astfel, în casa sufletului meu, neliniștită, se întâlnesc mereu Înțelepciunea și Necugetarea, care duc o continuă dispută. Încerc să le liniștesc, să creez o oarecare armonie între ele și, deși, câteodată reușesc, sunt dați când ambele se cred învingătoare, când ambele se consideră superioare. Încerc să iau cele mai înțelepte decizii, însă sunt multe momente când Necugetarea mă face să uit scopurile bune pe care mi le-am propus.

Îmi amintesc și acum dialogul aprins dintre cele două, când pentru prima dată am realizat cât de greu este să alegi în mod corect, cât de greu este să faci în așa fel încât să fii împăcat după aceea.

- În sfârșit, ai ocazia să te răzbuni! De ce eziți? Știi bine câtă nefericire, câte lacrimi ai vărsat din cauza acestui dușman puternic. Acum, când ai șansa să scapi de el, de ce nu o faci? Îmi spunea nerăbdătoare Necugetarea, Prostia care încerca de zor să mă convingă.
- Te rog fii înțelegătoare! De acest proces și de cuvintele tale depinde libertatea unui om. Spune adevărul, nu te juca....slovele au multe sensuri ce pot fi înțelese în mod diferit. Ai un suflet bun și o minte rațională. Ascultă-mă....știi că mereu te-am învățat numai de bine, îmi spunea Înțelepciunea, liniștită, vocea ei melodioasă auzindu-se, parcă, din adâncul sufletului meu ce era supus la o grea încercare.
- Nici să nu îndrăznești să o ascuți pe ea! Viața nu este așa frumoasă, corectă precum ți-o prezintă! Ai îndurat destul, ai acordat suficiente șanse ce ți-au fost întotdeauna respinse. Cuvintele sunt arma ta...este adevărat că au multe înțelesuri, dar fă în așa fel încât să îl îndepărteze definitiv de tine. Acest dușman nu îți merită mila, nu merită nimic din ce ar putea veni din partea ta și mai ales ceva pozitiv.
- Se vede că Prostia poate gândi multe, însă nu uita niciodată că orice decizie pe care o vei lua, va avea o consecință. Ce ai de câștigat? Îți spun eu, nimic. Vei simți doar o conștiință încărcată și multe remușcări. Nu este ceea ce vrei, nu ești tu așa.

Era o situație limită. Și inima și mintea încercau să realizeze care era alegerea corectă, căci partea întunecată a ființei mele dorea să asculte Necugetarea, însă cealaltă îmi spunea opusul, anume să fiu bună și să urmez Înțelepciunea. Sufletul meu era precum Ying si Yang, lumina bunătații se contopea cu negrul răutății, formând un cerc al sentimentelor din care nu mă puteam elibera.

- Înțelepciunea chiar mai crede că tu te vei simți nefericită dacă nu spui adevărul? Total greșit... vei simți satisfacția răzbunării care există în tine, vei simți că și libertate, după ce inamicul tău nu va mai avea posibilitatea să te necăjească. Tu ești cea care îi va demonstra că viața îți întoarce faptele contra ta. Ai suferit din cauza lui, va suferi din pricina ta! Spunea Prostia care, nu știu din ce motiv, se simțea învingătoare.
- Totul depinde de tine! Am fost aici când ai avut nevoie de mine și întotdeauna voi fi. Nu uita că Adevărul, Bunătatea, Iertarea, capacitatea de a uita trecutul și de a privi cu speranță spre viitor sunt adevărate virtuți cultivate în suflet, ce cresc odată cu timpul, sub razele iubirii și ale înțelegerii.

Răutatea, dorința de răzbunare, ciuda, invidia, vor fi mereu aici să te ispitească, dar am încredere că vei ști să lupți contra lor, să le înfrunți.

Necugetarea nu a mai avut timp să spună nimic, căci decizia mea fusese deja luată. Știam cine sunt, știam să îmi ascult inima, știam să îmbrățișez Înțelepciunea, aceasta arătându-mi încă o dată, calea corectă.

Eram fericită și curând mi-am simțit sufletul plângând. Prostia cu lacrimi amare, căci era perfect sigură că de data aceasta va triumfa, dar și Înțelepciunea, ce varsa lacrimi de bucurie, văzând că am știut să resping tentația Răului, că am ascultat-o, că nu m-am lăsat orbită de razele reci ale Necugetării.

O pace s-a lăsat peste casa sufletului meu, în care s-a făcut brusc liniște, însă pentru puțin timp, căci curând, alte sentimente aveau să își dispute supremația, iar eu aveam să fiu din nou pusă în fața unor alegeri dificile, pe care speram să le fac în cel mai corect mod cu putință... în fond... cine îmi cunoaște inima mai bine decât mine? Sper să găsesc cândva răspunsul!

Trandafir Alexandra Maria, clasa aVIII-a D